

Der er tale om, at der bliver sat penge af, som kommer lejerne i den almene boligsektor til gavn. Det handler om, at de får bedre boliger, og at der bliver bygget flere boliger af forskellig art, og jeg har svært ved at se, at der er nogen, der bliver stillet dårligere ved den her aftale. Tværtimod er det sådan i mit hoved, at der er rigtig mange mennesker, der vil kunne se frem til fremskridt og bedre boliger.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg tror, vi er enige med Det Radikale Venstre om, at man kun kan bruge pengene én gang. Det vil altså sige, at de penge, som lejerne har sparet op i Landsbyggefonden, enten kan bruges til at lave forbedringer for de lejere, f.eks. i form af bedre boliger, lavere husleje, eller også kan de bruges til noget andet, som Det Radikale Venstre sammen med regeringen og Dansk Folkeparti har besluttet sig for, nemlig at betale statens regning for flere boliger. Nu valgte man jo altså det sidste.

Kan fru Charlotte Fischer ikke bekræfte, at det altså betyder, at der er nogle penge, som ellers direkte kunne være kommet de almene lejere til gode, som i stedet for går til, at man sparer nogle penge på statsbudgettet, som ellers skulle have været brugt til at bygge boliger, og at det i øvrigt ikke hjælper de folk, som i dag bor i de almene boliger, ret meget, at der bliver bygget flere almene boliger? Det er godt nok. Men hvorfor er det de fattigste mennesker i det her land, dem, der bor i de almene boliger, som skal betale så stor en del af regningen for det, der egentlig burde være en fælles opgave, nemlig at sørge for, at der var boliger nok?

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Nu er det jo ikke sådan, som man godt kunne få indtrykket af, hvis man lytter til SF's ordfører, at staten overhovedet ikke er involveret i det her, og at Landsbyggefonden står med hele regningen, når det gælder nybyggeri. Sådan er det jo ikke. Staten skal ind og betale halvdelen, så det er en fælles opgave. Og som det er sagt også tidligere, så ligger det jo fuldstændig inden for Landsbyggefondens forskrifter at støtte nybyggeri. Så alt i alt har jeg sådan set svært ved at forstå argumentationen.

Kl. 12.15

Så vil jeg sige, at forskellen på os og SF er jo, at vi ønsker at se den almene boligsektor under

et og ikke skelne mellem eksisterende lejere og fremtidige lejere osv. Det, vi er opmærksomme på nu, er hele perspektivet i at frigøre den almene boligsektor, gøre den selvberende, og det er altså også noget, som Boligselskabernes Landsforening er positivt indstillet over for. Det er ikke kun os, der tænker i de baner, og hele tiden at skelne mellem de eksisterende og de fremtidige lejere synes vi er en forkert tankegang.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg bliver altså nødt til at korrigere fru Charlotte Fischer.

Jeg sad tilfældigvis som Socialdemokratiets forhandler i 2002, da den tidligere boligaftale blev indgået, og hvad var situationen? Den var, at regeringen, Dansk Folkeparti og De Radikale havde indgået en aftale, og man var endda nået så langt, at man havde udsendt en pressemeddelelse om, at man havde indgået aftalen.

Vi valgte så at sige ja til at støtte den aftale, fordi det betød, at vi kunne få 400 mio. kr. mere om året til renovering af den almene sektor. Vi syntes, det var dybt problematisk, at de mennesker, der boede i den almene sektor, ikke havde lov til at bruge nok penge til, at de kunne sikres tidssvarende boliger. Det sagde vi dengang, og det gjorde vi med god grund, for der lå nogle meget klare tal for, hvilket behov der var for at få renoveret og for at få lavet tidssvarende boliger. Derfor gik vi med.

Men vi havde ikke sagt ja, hvis det ikke var, fordi vi allerede kunne se, at der var indgået en aftale, og at man agtede at køre den igennem. Vi gik med, fordi vi kunne skaffe flere penge til lejerne, og grunden til, at vi siger nej nu, er, at vi synes, det er forkert at bruge lejernes penge på den måde, som man gør her. Vi synes ikke, lejerne har fortjent at få en særskat.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jeg er glad for at blive indviet i historikken, for min tid herinde er jo ikke så lang. Men i mit hoved er det nu stadig sådan, at et ja er et ja, uanset om det bliver til på den ene eller den anden måde, eller om man tilslutter sig efterfølgende. På bundlinjen står der jo, at Socialdemokraterne støttede aftalen, og det er så det.

Så vil jeg sige, at det ræsonnement jo lige så godt kunne have været gældende nu. Nu har vi faktisk en aftale, som giver en væsentlig mængde penge til renovering af den almene boligsek-